

FOLK OG LAND

NR. 11 — 13. ÅRGANG

LØRDAG 4. APRIL 1964

LØSSALG 1 krone

NEDRE HOLMEN 1. 2
STAVANGER 59

Våpenloven i praksis

Mens landet oversvømmes av ulovlige våpen nektes en frontkjemper å beholde en minnepistol etter sin falne bror

Skal snikmord kvalifisere til bæretillatelse for pistol?

Det har vært digre overskrifter i dagspressen igjen. Det viser seg nemlig at det er store mengder våpen i omløp blant folk, til og med maskingeværer, maskinpistoler og andre automatiske våpen som vanlige mennesker jo ikke pleier å ha bruk for. Dels er våpnene stjålet på de utrolig slett beskyttede våpenlagre som spesielt Heimevernet har ut over landet, og dels er det arbeidere ved Kongsberg Våpenfabrikk som har laget seg en bibeskjeftigelse av å sette sammen våpen av forskjellige deler og herunder forfalsket numrene. Politiet har beslagnaght haugevis av våpen av alle slag, men rimeligvis er det vel bare en brøkdelen det har fått kloen i. Det viser seg da også at det aldri har vært vanskelig for forbryterverdenen å skaffe seg de våpen de ønsker. Selv for fengselsfugler som rømmer, tar det ikke lang tid før de har vepnet seg.

Nå det er så enkelt, så må hele våpenregistreringen være noe meningsløst anstaltmakeri, spesielt da når den iallfall i enkelte tilfeller må sies å bli brukt til direkte å sjikanere anstendige mennesker som nyter alminnelig tillit.

Vi skal nevne et eksempel på det, men for å få den rette bakgrunn skal vi først gjengi hva politimester Gjerde i Oslo sier til Dagbladet i forbindelse med de siste avsløringer om Kongsberg-arbeideren og hans storsalg av ulovlige våpen. Vi gjengir fra bladet: — «Ja, det er for mange ulovlige våpen i sirkulasjon!» bekrefter politimester J. Gjerde i morges overfor Dagbladet. —

Og det har allerede vært for mange tilfeller av skudd mot politiet. Det var derfor jeg i sin tid gikk så sterkt inn for den nye våpenloven som nå er trådt i kraft. Vi må ha oversikt over hvor våpnene befinner seg, ellers risikerer vi en dag at det sitter alt for mange unge kriminelle med våpen på værelsene sine — — —

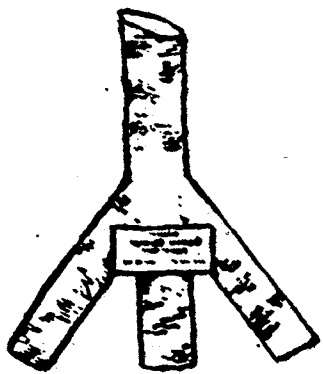
— I Kongsberg-saken høres man at det er omsatt både maskingeværer og maskinpistoler. Hva i all verden skal folk med slikt, som ikke kan nyttiggjøres til noe sivilt og lovlydig formål?

— Det er en egen og ofte farlig psykologi som ligger bak dette å ha sitt eget våpen, sier politimester Gjerde.

— Lysten til å ha hver sin lille kanon?

— Ja, sier politimesteren, som går inn for at denne lysten i

Forts. side 6

**Døyr fe,
døyr frender,
døyr sjølv det same.
Eitt eg veit
som aldri døyr,
dom um daudan kvar.**

(Håvamål)

SLIK SENSURERES VERDEN

ETPAR AVSLØRENDE DOKUMENTER FRA USA

De venstreradikale «fremskrittsmenn» og samfundsødeleggere synes det er utrolig komisk når noen nevner de gode, gamle dager. For det kan naturligvis ikke være bedre enn idag, da mennesket har anbragt seg selv i Guds sted og det bare er teknikk og materie som teller.

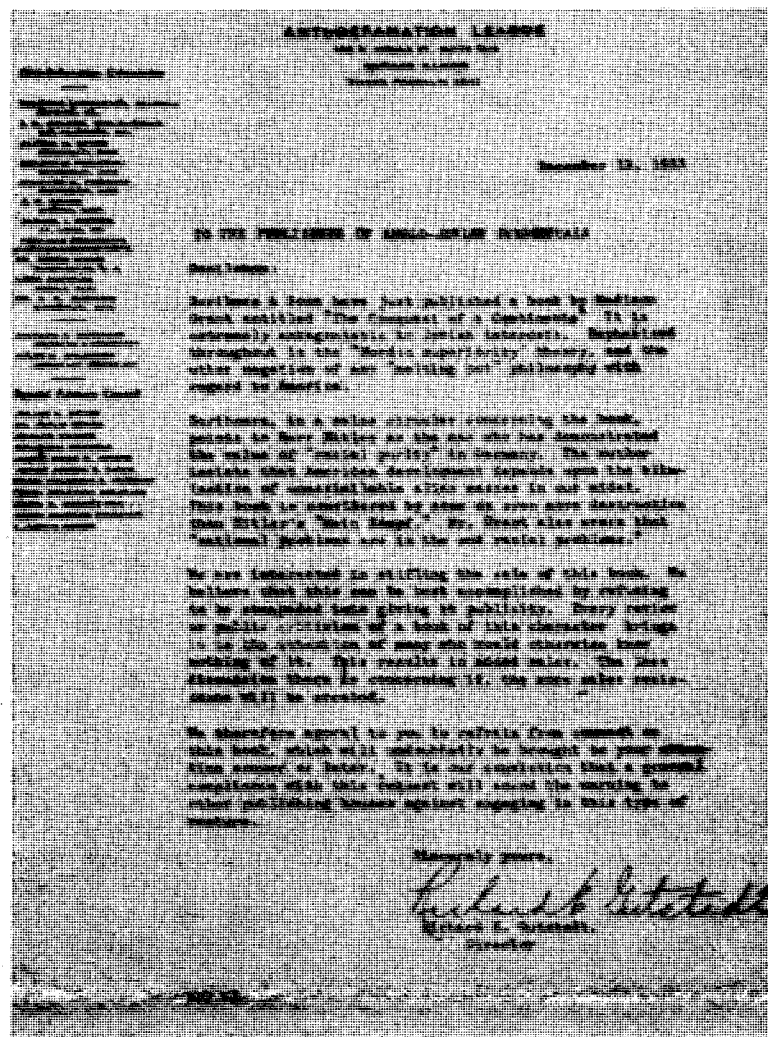
Dertil er vi da blitt velsignet med den mest storartede frihet til å la oss ensrette av de skumle trådtrekkere bak den offentlige scene hvor alle de honningtalende partipolitikere gjør sine kunststykker.

Så langt er vi kommet at en allerede helt har avskaffet den tydeligvis noe mislykkede menneskerett med menings- og ytringsfrihet, den som en i disse bedrøvelige gamle dager så på som selve kvintessensen av frihet.

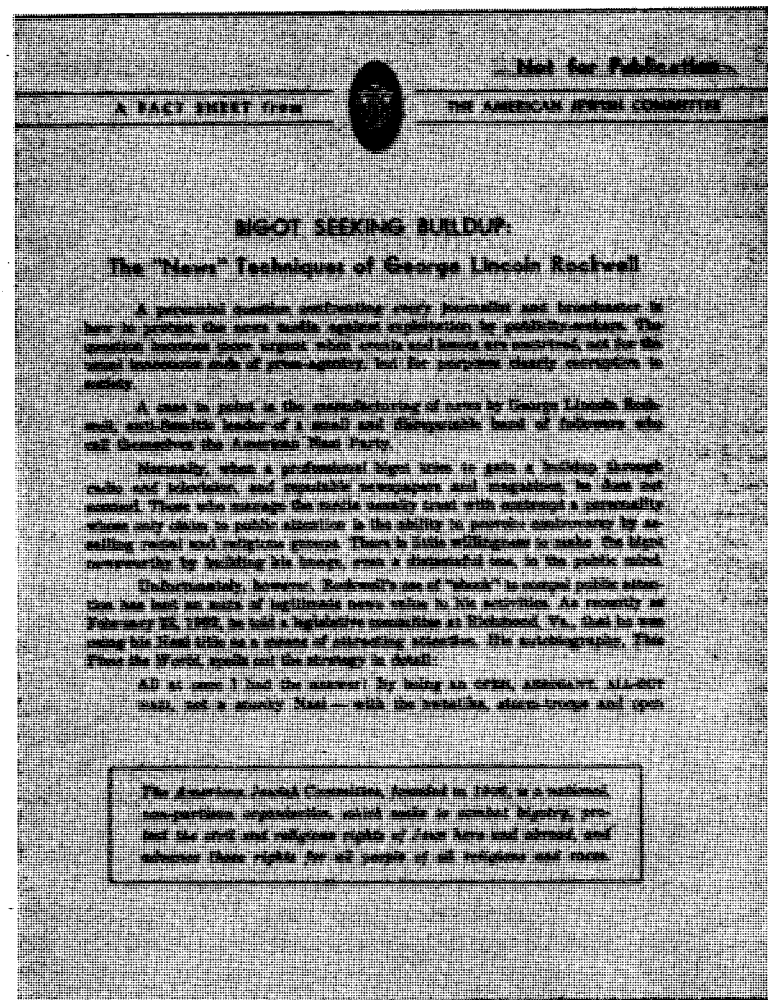
Det er naturligvis også lett å føre dagens materialistiske mennesker bak lyset og innbille dem at alt er som før, fordi de fleste jo hverken har trang eller evne til å legge frem avvikende meninger. Men de utvalgte som er så grepet av sitt livssyn og av sin tro på å kunne føre menneskeheten mot noe bedre, de har såvisst fått føle at alle dører ut mot offentligheten, mot medmenneskene er stengt og på gammeltestamentlig vis bevoktet av vesner med luende sverd. Demokratiet har vrent seg om i sin egen karikatur.

Det er her bak teppet og skjult for offentlighetens øyne menneskenes tanker og sinn ensrettes. Her er det representantene for de internasjonale meningsskapere øver sin dont og skiller bukkene fra de øremerkede får.

Det har kanskje forbausset noen at våre dagsaviser — som ellers ikke er så nøye på det — så å si aldri nevner et blad som for eksempel FOLK OG LAND, og det til tross for at de månedrefterpå har måttet trykke opp igjen bladets forhåndspregnosser fordi begivenhe-

tene selv har bekreftet dem. Det hele er et ledd i en vel utspekulert taktikk, det som kalles fortieleskampanje. Og den er gjennomført til ytterste konsekvens. Ikke bare er det forbudt å nevne misliebige organers navn i de ensrettede aviser, men også enkeltpersoner settes under press, trues til ikke å Forts. side 6

DET STORE RETTSBRUDDET KLART TIL SERVERING FOR STORTINGET

30 % AV JUSTISKOMITEEN SYNES TYDELIGVIS IKKE
DET LUKTER GODT AV LANDSSVIKOPPGJØRET

Det er nå bortimot halvannet år siden «den utførlige rapporten som et utvalg av fremstående jurister la fram» — for å tale med «Arbeiderbladet» — forelå trykt i en tykk bok. Vi har tidligere presentert disse «framstående juristene», som uten undtagelse var identiske med «rettsoppgjørets» hovedpersoner med O. C. Gundersen, riksadvokat Aulie, John Lyng m. v. i spissen. Utvalget gav partisinnlegget skinn av å være en objektiv oversikt uten vurdering av selve oppgjørets juridiske og moralske holdbarhet, men dette var naturligvis ikke engang i nærheten av sannheten. Bare den såkalte historiske oversikt som professor Skodvin presterte gav jo et slikt fortegnede bilde av det hele at det ikke engang gav plass for en objektiv vurdering. Det er tilstrekkelig i denne forbindelse å notere at han ikke omtaler kapitulasjonsavtalen, som jo er et sentralt punkt i en slik vurdering både når det gjelder den objektive og subjektive skyld hos dem som ble rammet av «rettsoppgjøret».

Vel, etter halvannet års forløp foreligger nå, som våre lesere vill ha sett av dagspressen, en innstilling fra Stortingets justiskomite. Vi har i skrivende stund bare pressemeldingen om innstillingen å holde oss til, så det er mulig saken kan bli klarere når selve innstillingen foreligger trykt og tilgjengelig.

Vurderingen av innstillingen synes også å være forbausende forskjellig i de forskjellige aviser. «Arbeiderbladet» slår således fast både i en stor overskrift og i teksten at «tre av justiskomiteens medlemmer — Einar Stavang (A) med tilslutning av Botolv Bråtalen (Sp) og Lars Aasgard (Kr. f.), har en uttalelse som — hvis den blir vedtatt — kan bety at hele landssvikoppgjøret tas opp på ny».

Det er mulig dette er et nytt forsøk på å skremme vannet av eventuelt vaklende stortingsmenn, for i det stolte blad «Nationen» leser en noe ganske annet. Dette blad er under sin nye redaksjonelle ledelse endog mer skuggeredd enn under den tidligere. Av frykt for at noen kunne falle på å tro at det kunne finnes et modig og anstendig flertall blant partiets stortingsrepresentanter, slår bladet med halv-

fet sats fast at «det er på det rene at det hverken i Senterpartiets eller Kristelig Folkepartis gruppe er oppslutning om det standpunkt deres representant i justiskomiteen har inntatt. En må derfor gå ut fra at mindretallets syn vil få minimal støtte, når saken kommer opp i Stortinget.»

Vel, det får naturligvis tiden vise, men det skulle ikke forbause oss om bladet har rett i sine profetier. Det står oss forøvrig heller ikke helt klart hva mindretallet egentlig mener etter pressemeldingen, hvor det er lagt sterk vekt på noe som kalles passive NS-medlemmer. Vi har lenge ønsket å understreke at det ikke finnes noe slikt skille mellom aktive og passive NS-medlemmer. Det var det rene tilfelle som avgjorde hvem som ble det ene og det andre slik begrepet brukes i dag. Partiets vedtekter fastsatte like forpliktelser for alle, deriblant plikt til å gjøre hirdtjeneste. At noen medlemmer ikke kom til å beklæ tillitsverv eller gjøre slik hirdtjeneste skyldes ingen innsats eller noen avvikende holdning fra deres side.

Forøvrig har naturligvis dette, som alle vettuge mennesker forstår, intet med spørsmålet om landssvik eller ikke å gjøre. Der får den enkelte vurderes etter sine egne handlinger og sin egen subjektive forståelse av å ha begått brudd på eksisterende lover.

Men hva nå mindretallet i justiskomiteen har ment eller ikke ment, så er vi dypt skuffet over at ingen har kommet inn på sakens virkelige realiteter. Og det er som alle forstår ikke spørsmålet om hvorvidt den innstilling NS-folkene hadde til hva som gagnet folk og land best under okkupasjonen bare det ble delt av et lite mindretall, men om en slik innstilling var i strid med gjeldende norsk lov og med folkerettens bestemmelser om rettsforholdene innen et okkupert område.

Dette kommer, så vidt vi forstår, heller ikke mindretallet inn på. Og det er meget beklagelig, fordi det er uten enhver interesse for de NS-folk som ble dømt for nesten tyve år siden, om den enkelte har fått noen måneder eller år for meget i «straff» eller ikke. Heller ikke en Dreyfus slo seg til tåls med å få en nominell nedsettelse av straffen. Han

vill renses for ærekrenkende domfellelse. Og det er det NS-folkene også krever og ingen nåde av makt-havere som forbrøt seg så grovt mot rettsstaten i 1945 og utover.

Vi håper derfor at mindretallet i justiskomiteen når saken nå i vår skal drøftes i Stortinget finner anledning til å fremsette et forslag om en virkelig og objektiv granskning av hele problemkomplekset. Det er det eneste som har noen verdi og som kan tilfredsstille dem som mener seg urettmessig dømt for landssvik. Bortsett naturligvis fra den soleklare ting — som ellers ikke har noe med skyld eller uskyld å gjøre — at de penger som NS-folk urettmessig og i direkte strid med Grunnloven ble plyndret for under navn av «erstatning» nå må tilbakebetales.

Under enhver omstendighet vil det nå bli en prøvens stund for stortingsrepresentantene og for de politiske partier. Nå blir de enkelte nødt til å ta et standpunkt med konsekvenser for fremtiden. For det må være soleklart at de stortingsrepresentanter som nå tier til uretten og som slutter seg til den store sorte flokk, de bør og må aldri mere få en eneste stemme fra tidligere NS-folk. Og partiene får også ta sitt ansvar og konsekvensene hvis de nå, slik for eksempel «Nationen» forsøker, av partitaktiske grunner vil skremme sine folk inn i urettens berge igjen.

Av spesiell interesse skal det forresten i denne forbindelse bli å se hva de to hittil ukompromiterte representanter for Sosialistisk Folkeparti vil gjøre. Det er mange av våre folk som har tiltro til dette partis rettsskaffenhet selvom de ikke på alle områder deler dets politiske syn. Nå vil det da vise seg.

Kristne Venner

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — **Kristne Venner** møtes den første fredag hver måned i Colletsgate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskapeleg samvær.

Møtetid: kl. 19,30.

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2
Tlf. 44 43 33

Kirkens svikt

Vi vet fra så mange åpenhjertige «bekjennelser» av bisper, prester og religiøse landeveisrøvere fra krigens dager hvorledes det ble talt med dobbelt bunn og sitert tvetungede bibelord for å hisse opp en sulten menighet. Forakten for disse folkene er heldigvis nokså alminnelig i dag. Nå høster de en kald likegyldighet som viser at humbugen er gjennomskuet.

Vi kjenner også til at mange politiske renkesmeder tok en tur innom Bibelen for å finne bibelord med en brodd som passet dem. Disse ble tilslutt så velbrukte og «verdslige» at de ble nesten sitert som en vanlig vits. I all selvforskyldt motgang lette de etter trøst for sine brutte politiske forhåpninger og høvelige bibelord var som flekk for en sulten mage. Det absolutt mest infantile eksemplar av arten finner vi i en artikkel av Lars Ramndal i Kirke og Kultur i Hefte I 1964.

Ramndal er jo solid forankret i «bibelbeltet» så han kan nok sin Bibel på sin måte, og det er triste greier han forteller. Er disse typene han forteller om, eksempler på den jevne nordmann, da tror jeg vi må se i øynene at det norske folk må kristnes på nytt, hvis det da overhode lar seg kristne. Her får vi vite hvorledes den lille mann dukker ned i Bibelen og leser den som en viss mann. Det

mektige ord: «Guds vilje skje» begraves og her og der, dels i avlegse bibeloversettelser, finner en et skriftsted som dekker ens egen vilje og håp. Å, for en glede! Så er da Bibelens Gud «vår» Gud, og så settes et mektig likhets-tegn, også i form av et bibelord, mellom motstanderne og Fanden selv og så — er «vi» Guds medhjelpere og motstanderkrapylet er fyrbøtere in spe i Helvedet. Og så messes det et hellig «Amen» fulgt av et innvendig, ondskapsfullt flir når de dobbeltrensede bibelord glir ned i tilhørerne. Slike idéassosiasjoner gir Ramndals artikkel. Mannen selv er nok som folk flest, men i tillegg er han dum (eller ærlig?) nok til å gi det endelige bevis for hvor lekende lett jøssingene under krigen og etterpå satte seg selv og sine håp i Guds sted.

Jeg antar at artikkelen vil bli stående som et minnesmerke over jøssingenes åndelige og religiøse forsumpning og over deres plumpe forvrenningskunst.

I den neste krig vil nok seierherren trekke de nødvendige konklusjoner av denne artikkel og ta seg av de religiøse folkeforførere på betryggende måte.

Det henger en trussel over den norske kirke i dag, den at ingen snart tar den helt alvorlig lenger. Plaprende papegøyer dressert i Norges

største skuespillskole (en teologisk kandidats eget uttrykk) har bare øyeblikkets og nyhetens interesse, og en påklistret pondus irriterer den som søker dybde, ånd og sannhet. Den norske kirke og de kristne hadde sitt livs store sjanse under og etter krigen. Den skulle ha tatt disse ramndalene i skole og høyt og tydelig sagt og ment det: «Mitt rike er ikke av denne verden» og «Du skal elske din neste som deg selv» og tilslutt i ærlig ydmykhet: «Guds vilje skje.» — Harde greier, men da hadde kirken vært folkekirke i dag.

S. G. M.

Buskerudbrev:

Drammen by og Buskerud fylke ble utvidet ved årsskiftet da Skoger kommune i Vestfold ble forenet med Drammen. Dette er kanskje et skritt på veien til å slå sammen Buskerud og Vestfold fylker slik som NS organisasjon gjorde det under okkupasjonen. Større enheter er jo tidens rasjonelle løsen, men intet nytt for NS-folk. Administrativt ble jo kommuner slått sammen under okkupasjonen, med felles ordfører. Men for Drammen og Skoger leder dette nu til høyere skatter. Om nu NS-programmets post om samskatt på 10 % også ble kopiert? Man må tenke på det marxistisk-borgerlige fellesprogram fra 1945 som tok NS programpost om rett og plikt til arbeide for enhver, men i vinter var det ca. 30 tusen ledige.

For noen år siden fylte et tidligere NS-medlem et rundt år og fikk i den anledning en oppfordring fra Telegrambyrået om å sende inn bilde og svar på noen spørsmål. Men nederst på spørreskjemaet stod det: «Tidligere medlemmen av NS behøver ikke å besvare dette skjema.»

Ja slik skilte Telegrambyrået bukkene fra fårene, så nidkjære var våre ærede motstandere inntil for noen år siden.

Og er det visst fremdeles forresten, siden pressen konsekvent undlot å nevne at den allsidige og kjente norske kunstner Karl Holter var død.

Theo

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2
Tlf. 44 75 54

**husk
bladpengene**

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Presse på avveier

Det er ikke noen særlig glorverdig rolle den norske dagspresse har spilt i den etterkrigshets som har pågått til denne dato og som ingen ende synes å ta. Vi vet ikke om det er smålig ondskap, jammerlig feighet, eller blank uvitenhet som er bakgrunnen, sannsynligvis en blanding av alt dette, men ilde er det og lite smigrende for norsk presse.

Det er naturligvis uoverkommelig for oss å ta fatt i all den uefterrettelighet som serveres i de norske aviser, men «Telemark Arbeiderblad» fortjener iallfall å nevnes i denne forbindelse når det nylig i en omtale av spionasje-handlinger mot eget land og rådebøter mot det klarte å prestere følgende loddrette løgn: «I 1940 fikk vi se hva en femte kolonne som Nasjonal Samling betydde. Naive som vi var trodde vi ikke at disse folkene ville drive spionasje mot sitt eget land. Vi lærte noe annet.»

Mens dette smukke blad, hvor den løbergske ånd svever over vannene, åpenbart skriver mot bedre vitende og uten det aller ringeste grunnlag for sine beskyldninger mot de tidligere NS-folk, så har vi inntrykk av at en herremann som heter Oddvar Munksgård, og som er sloppet løs i «Fædrelandsvennen» i Kristiansand, er direkte uvitende der han fremdeles i 1964 koker suppe på den solemske historieskrivning og rettsbelæring fra hine mørke år i den norske rettsstats historie.

Nå er naturligvis uvitenhet ingen unnskyldning for en mann som i egenskap av journalist trer frem for offentligheten for å belære den og som til og med er freidig nok til å stille sin manglende viten opp mot professor Unstads nitide kildegranskning. Men når den gir seg slike utslag som hos denne Munksgård, så er den iallfall mere komisk enn direkte farlig for sannhetens sak. For så dumme lesere har sikkerlig heller ikke «Fædrelandsvennen».

Munksgård er blant annet dypt rystet over at professor Unstad på basis av direkte innrømmelser fra folk som Churchill, Reynaud, Ironside, Derry, for bare å nevne noen, slår fast noe etter hans mening så idiotisk som at engelskmennene og franskmennene også hadde planlagt okkupasjon av norsk område og at det bare var et rent tilfelle som gjorde at tyskerne kom dem i forkjøpet!

Han synes ellers å være helt uvitende om at Norge under sin krigføring i 1940 hadde en egen forsvarssjef som hadde kommandoen over samtlige norske stridskrefte, nemlig general Ruge. Når han derfor innrømmer at kapitulasjonsavtalen «gjaldt de samlede norske stridskrefte (legg merke til ordlyden de samlede istedenfor samtlige etter beste mønster av den falske oversettelse som ble brukt under «rettsoppgjøret») som stod under general Ruges kommando», så må det være en temmelig pussig slutning han kommer til når han slår fast at det altså ikke dreiet seg om «en alminnelig våpenstillstand.» For mere alminnelig kunne den vel ikke godt være.

Men så opererer han da også med en mystisk «kommanderende general», som tydeligvis hadde overkommandoen over forsvarssjefen igjen, og som skal ha medfulgt regjeringen da den dro i eksil. Hvem denne spøkelsesfigur var får vi ikke vite, men det skulle ikke undre oss om den kunnskapsrike herr Munksgård sikter til Ruges underordnede, sjefen for 6. divisjon, general Fleischer, som ble truet med til England — etter eget oppgivende i sine offentliggjorte etterlatte optegnelser som militær rådgiver for flyktningene — nærmest fordi man fryktet for å la ham bli igjen etter at han åpent hadde erklært at konge og regjering burde dele folkets kår etter kapitulasjonen og ikke stikke av.

60 år

En gammel, trofast NS-mann Orvar Sæther, Huitfeldts gt. 10, Oslo fyller 60 år 15. april.

Vi gratulerer!

Om noen marinefartøyer under den norske krigen måtte redde seg over til England og om de senere også ble fulgt av noen få til som undlot å etterkomme den militære øverstkommanderendes ordre om kapitulasjon og isteden overgav seg til engelskmennene, så endrer dette naturligvis intet i det forhold at kapitulasjonen var total og omfattet alle de stridskrefter som stod under Ruges kommando, og det var hver eneste norsk krigsmann.

Ellers burde jo en mann som gir seg ut på å dosere historie og folkerett vite, at i og for seg er det uten enhver betydning om regjeringen selv etterpå hevdet at den ikke med kapitulasjonen og den påfølgende flukt dermed hadde «gjevi opp striden for sjølvstende», som Koht uttrykker det og Munksgård siterer, eller retttere håpet om at England tilslutt skulle vinne krigen og dermed gjeninnsette eksilfolkene i den fordums makt og herlighet, slik vi karakteriserer dens holdning. Folkeretten har nemlig sine egne bestemmelser om folkerettslig okkupert område, bestemmelser som utelukker anvendelsen både av straffelovens paragraf 86, som i sin daværende form omhandlet forhold under krigshandlinger før området ble okkupert, og enda mere naturligvis slike besynderlige «amnestilover» med tilbakevirkende kraft som eksilregjeringen i strid med grunnloven — som det jubileres slik for nu —

HALLGEIR HORDE:

„Landssvikerne” tilbake i politikken?

I en adresse til alle «landssvikere» tar signaturen O.K. i «Folk og Land» nr. 6 opp et moment som ved nærmere ettertanke turde vise seg å være meget interessant. O.K. anslår de gjenlevende av de 100 000 ofre for «rettsstaten»s eksesser til 75 000, av hvilke de fleste ennå er våpenføre velgere, selvom mange har gått inn i hjemmesitterpartiet og dermed politisk sett lever i «splendid isolation».

Det burde ikke være tvil hos noen om at 75 000 «landssvikere» ved en felles opptreden ved neste valg ville bli en faktor man var nødt til å regne med. Desto mer eftersom den parlamentariske situasjon for tiden befinner seg på et kritisk vippepunkt.

I Stortinget er mandatfordelingen fifty-fifty som det heter. Det var nettopp dette SF's Gustavsen spekulerte i da han ved et øyeblikk å bevege tyngden sin over i den andre vektskålen fremkalte en regjeringsskifte.

Med andre ord vil det si at 75 000 nazi-stemmer (forutsatt en samlet opptreden) vil være absolutt utslagsgivende når det gjelder spørsmålet om Norge i 1965 skal få en borgerlig regjering eller om den sosialistiske æra fortsatt skal vedvare. Gamle NS-folk skal heller ikke glemme at sosialistene i Norge bare kom til makten ved å frata 100 000 landsmenn stemmeretten. Og det var 100 000 stemmer som sosialistene aldri ville ha fått. I dag kan disse stemmene igjen vise seg å være avgjørende!

Det er også en kjennsgjering som O.K. bemerket, at de fleste NS-folk som ikke er hjemmesittere, de stemmer borgerlig. Det er imidlertid ingen selvfølge at en NS skal stemme for eksempel med Høyre i Norge fordi om NS lå til høyre for sentrum og med sosialistisk terminologi tilhørte «reaksjonen». For manges vedkommende har det falt seg slik og Høyre har naturligvis tiett og samtykket. Selvfølgelig! De fikk jo stemmene

laget i stand og hvis amnestibestemmelser førte til at folk mistet både liv og formue og allehånde rettigheter ut over den gamle straffelovs ramme.

Hvis herr Munksgård virkelig alvorlig har forsøkt å finne frem til sannheten og med så slett resultat, så må det ha vært noe iveien med hans skolegang. Da kan vi bare anbefale ham å be om å få igjen skolepengene.

uten å yde noe igjen — og de stakkars nazi'ene hadde jo ikke noe annet å stemme på.

Tiden er nu moden for å kreve et anstendig standpunkt av de som til og med kaller seg Det nasjonale Folkeparti. Ved neste valg vil borgerskapets drøm om statsministertaburetten bli det reneste Fata morgana hvis de 30—40 tusen nazi'ene trekker sine stemmer tilbake. «Landssvikerne» har sjansen til å gjøre seg gjeldende som pressegruppe, det er opp til dem selv om de vil stå samlet — som i hine hårde dager.

Dessuten finnes det krefter i dette land som bare venter på en anledning til å stille seg i spissen for en nasjonal reaksjon. Hvis disse krefter kunne få demonstrert at der ennå er orden og enhet i rekkene vil denne utvikling kanskje påskyndes. Derved ville vi som i utenrikspolitikken, så og i innenrikspolitikken få et tredje alternativ. Sikkert er det at å vente på en revisjon av «rettsoppgjøret» basert på demokratens nåde, ikke fører frem. Historiens kvern makter ikke å fremkalle noe slikt før alle er døde, som satte oppgjøret i scene. Og da vil også alle «landssvikerne» være gått heden, slik at de eneste som får nyte godt av det hele ville være — historiebøkene.

Det være dog for ille!

Frontkjempere se her!

Det tyske Røde Kors har en eftersøkningsstjeneste for savnede soldater fra annen verdenskrig — DRK-Suchdienst, Abt. NZW, München 13, Infanteriestrasse 7 a.

En eftersøker der den norske frontkjemper Bjørn Eide Sørlien, født 13-4-1923. Han var Waffen-SS-mann, men nærmere angivelse av avdeling mangler. Han er savnet fra Oxaki i august 1943.

Er det noen norske frontkjempere som kan gi nærmere beskjed om den savnede eller iallfall om hvilken avdeling han tilhørte, så vær så vennlig å gi beskjed enten til FOLK OG LAND eller direkte til det tyske Røde Kors under oven nevnte adresse. I siste tilfelle må angis fornavn, etternavn og fødselsdatum samt henvises til etterlysning i «Der Freiwillige» nr. 2 for februar 1964.

Det er meget som taler for at Bjørn Sørlien var i SS Panzergrenaderregiment 9 Germania.

Vær så snild å gjøre denne etterlysning kjent også for frontkjempere som ikke måtte lese FOLK OG LAND.

Med frontkjemperne på østfronten

Små historier fortalt for FOLK OG LAND av legionær nr. 3761 Svendsen

4. DET STORE ANGREP

I utskjæringene og hullene i gravveggen var ammunisjonen stablet. Her og der var der lagt en bunt håndgranater ferdig til å kastes. Tause stod postene foran skyteskårene. Bare gloen av en sigarett forrådte hvor de stod. Det avblendede lyset fra en lommelykt viste oss vei.

Også russerne syntes å være kampberedt, «kuffertene» deres kom stadig nærmere. Innslagene fortettet seg, men graven bød fremdeles god beskyttelse. Vi ble vist på plass sammen med kameratene fra annet kompani. Johanson, en kjempe-lang bonde fra Øst-Norge, med blondt hår og uforstyrrelig ro som nesten gjenspeilet seg i de vannblå øynene hans var sammen med meg. Ikke engang en bevegelse i øyenlokkene hans formådde granatnedslagene å fremkalle.

Og jeg — hans nye partner — liten, munter og temperamentsfull som nå engang folk fra Vestnorge er det. Våre forfedre hadde på vikingeferdene satt den edle nordiske rase stygt overstyrt i Frankrike og England og tatt med seg kvinner fra disse land hjem som krigsbytte. Ikke for ingenting heter en del av Frankrike idag Normandie.

Vi to fikk oss anvist en mg.stilling i en lav bunker. Standplassen vår lå noe foran hovedkamplinjen på en liten høyde, hvorfra det gikk nedover mot Ivan. Vi ventet sigarett etter sigarett. 10 minutter, 20 minutter. Timene snek seg vekk, snart var åndetimen gjennomlevet. Men åndene uteble. Klokken hadde slått tre da det brøt løs. Et fadervår ville ha vært omsonst i denne stund. Her regjerte djevelen. Lufta var tykk: tre, splinter, av granater, stein og jord hvirvlet om hinannen for å forene seg i et skrikende hyl. Vi kunne ikke lenger skille mellom nedslagene. Alt skalv. Mørke jordskyer

og gule svovelskyer trengte inn i standplassen vår i morgendemringen. Det var av og til så tett at vi ikke kunne se en fot for oss. Pokker også! Mg.et vårt ble revet ut av hendene på oss. «Kappen» var revet istykker. Flammedemperen var det ikke mer å se til. Vi satte geværet opp igjen, løpet var uskadd. Innbitt, uten et overflødig ord arbeidet vi med å få satt inn mg.båndet! La gå! Det gikk iorden, kulene hvislet ut foran. Munningsflammen var vill og forrædersk, men vi la knapt merke til det og håpet at Ivan heller ikke fant tid til observasjon. Og hvis han fant det — det lot seg ikke endre nå.

Gravsystemet vårt brøt sammen. Nedslagene lot skyttergravveggene styrte sammen. Vannet løp ovenfra inn i bunkeren vår. Snart hadde det nådd støvelskaftshøyde: Herregud, vi drukner! — Hold kjeft, du kommer jo fra Vestlandet og kan vel svømme — svarte Johanson.

Ammunisjon opp! Tomme ammunisjonskasser ned, de

fulle oppå dem. Slik oppstod den fineste anledning til å sitte. Med bena hengende i vann satt vi der, våte til skinnen. Men vi merket det knapt. Etter en stunds forløp lå vi flate ovenpå og fyrte alt det vi kunne få ut av løpet. Vannet begynte også allerede å renne ut igjen fortil. Gudskjelov, høyere kunne det ikke stige. Bare inngangsdøren vår måtte ligge der nede langt under vann. Om vi noen sinne kom ut igjen? Bedre ikke å tenke. Lade, lade, føre bånd og hurtig sette inn nye var viktigere nå. Skifte løp og ikke brenne hendene, passe på hvor Ivan kastet seg ned, alt dette opptok oss fullt og helt. Her i hullet var det ennå mørkt og det var en lykke at Sween hadde lært oss omgang med mg.er også i mørke. Håndgrepene satt, de satt selv om vi kom fra to forskjellige kompanier. Enhetsdrillen som skrivebordsstrategiene senere skjelte slik ut, hadde faktisk noe for seg når det dreiet seg om liv og død.

Så kom en veldig detonasjon. Vi fór sammen. Den ene bunkerveggen brøt sammen. Vannet fosset ut, for noen minutter senere å stige påny. Nå var det et stort jordhull istedenfor bunkervegg, et granatkrater der tilvenstre. Den skarpe svovelstanken trengte forsterket inn til oss. Stivfrosne med ben og armer i krampe plasket vi omkring i vannet mens vi skjøt kasse etter kasse tom. Foran oss i morgengryet hopet det seg opp underlig forvridd brune skikkelser, likene av de falne fiender. Svinekulden var

OLGA BARÉNYI:

70

Dødsdans i Prag

En roman om pragerrevolusjonens dager

i 1945

Langsomt blir det mindre tett omkring bilen, Martin tror seg ikke til å kjøre. Foran øynene hans flimrer det og blodet banker smertefullt i tinningene.

«Er det Dem som er lege?» spør en politimann og stikker hodet inn gjennom bilvinduet. «Kan De ta med en syk gutt? Han har epileptisk anfall eller noe slikt. Dette er noe svineri som ikke er sett før i verden. Her lar man små barn se på hvorledes andre barn blir murt levende inne. Vent her, så henter jeg gutten straks.»

Nysgjerrige samler seg straks omkring bilen. Michaela som er likblek tar Martins hånd og holder den fast. Så kommer politimannen tilbake med en gutt i grønn dress på armen. Bak ham tripper en pike i knallrød kjole, forgrått og ropende høyt: «Vi kan ikke kjøre vekk, herr politimann, vi må jo vente på likvognen, vi bor i Jama og faren vår ble skutt — vi må bli her til likvognen kommer!»

«Bare gå», sier kvinnene overtalende til henne. «Likvognen vil kunne hente faren din uten deg også. Er gutten broren din? Han trenger lege, bare se hvorledes det rykker i ham hele tiden! Krampe har han, jeg tror ikke han klarer det lenge. Så, gå hurtig inn i bilen og vær rolig. Doktoren vil nok hjelpe broren din skal du se!»

Gutten ligger på baksetet med hodet på Michaelas knær. «Jeg tror — skal jeg kanskje forsøke — jeg har også tatt med baldriandråper fra husapoteket Deres.»

«De vil gi beskjed til moren, ikke sant, herr doktor?» spør politimannen. «Og du, sett deg her foran hos doktoren og rør deg

ikke, forstår du? Det er nydelige tilstander nå, faren er død, gutten — fullstendig ferdig, du gode Gud! Plass for bilen!»

«Det er disse fordømte omveiene man må gjøre på grunn av de tåpelige barrikadene, som er skyld i det», brummer Martin innbitt. «Man må kjøre rundt hele Prag for å komme inn i sidegaten. Akkurat over Karlsplatz også — Hva mener De, Michaela», sier han på tysk for at piken ved siden av ham ikke skal forstå. «Jeg tror det beste vil være ganske enkelt — nå enkelt vil det riktignok ikke bli — å levere inn gutten på Allgemeines Krankenhaus.»

Piken ved siden av, som i mellomtiden omhyggelig har pusset nesene med trikoloren, hever som bannlyst hodet og stirrer på ham. Men det er ikke ansiktet hans, men hendene som synes å interessere henne. Det som så følger hadde nær ført til en katastrofe. Lilly springer opp som vanvittig og faller mannen om halsen. En stund så han bare det skitne, forgråtte ansiktet, og så i farlig nærhet en velvet sporvogn.

«Det manglet høyden tyve centimeter på veien til kirkegården», sier Martin tennerskjærende. «Sett deg ned din dumme unge, ellers —»

Men Lilly blir ikke det minste redd. Ennu en gang og enda mere stormende omfavner hun Martin og hulker lykkelig: «Skytsengien — jeg visste at skytsengien ville hjelpe meg! Tenk Dem bare — vi har lett etter Dem i hele dag! Da kunne vi sannelig ha fått lete lenge, hvorfor har De ikke likvognen Deres lenger?» «Hvorfra vet du at jeg hadde en likvogn?»

«Men — bare se på hånden Deres, jeg bet Dem jo! Kjenner De meg ikke igjen?»

Martin griper Lilly i skuldrene og ser forvirret på henne. Faktisk, det er jo barnet til Gestapokommissæren — hva var det nå han het — Horn — ja, det er Lilly Horn! Uten fletter riktignok, men ellers uskadd. «Hvor har du gjort av flettene dine, Lilly?»

«Konen til sporvognsmannen skar dem av meg fordi bare tyske barn har fletter, og de skal alle sammen drepes. Så De hvorledes de syke barna ble murt inne? Jeg så det også. Men nå er jeg glad for at jeg har funnet Dem!»

«Og hva er det egentlig for en gutt?»

Forts. side 7

O. K.:

'Farmand' går amok

I nr. 10 av «Farmand» er det en lederartikkel som overgår hva bladet tidligere har prestert av uvederheftig snakk og falske analogislutninger.

Artikkelen heter: «Diktatorbesøk» og tar sikte på Krusjtsjov's forestående besøk i Norge. «Farmand» lager en slags tenkt dialog mellom seg og det norske folk. Bladet spør og svarer selv og roter sammen Krusjtsjov, Hitler og Quisling i et eneste sammensurium, praktisk talt uten mening. Men inne i alt rotet rettes det i all fall enkelte riktig stygge angrep på Quisling — rent mal a propos. Artikkelskribenten har likesom «nyttet høvet» til å gi Quisling et spark slik han vanligvis gjør.

Bladets skriverier burde ha vært referert i sin helhet, til stor skam for «Farmand», som ellers kan by på enkelte gode ting av og til. Men det får være nok med å ta frem angrepet på Quisling

Bladet skriver: «Før utbruddet av verdenskrigen i 1939 var det ikke få nordmenn, Quisling og NS for eksempel, som hyllet Hitler».

Når «Farmand» skriver at NS og Quisling hyllet Hitler, så burde han ha angitt kilde. Det kan ikke lenger vente å bli trodd i sin evindelige Quisling-hets.

Som forhåpentlig kjent av ekspertene i «Farmand», var Quisling propagandaleder i den europeiske fascistorgani-

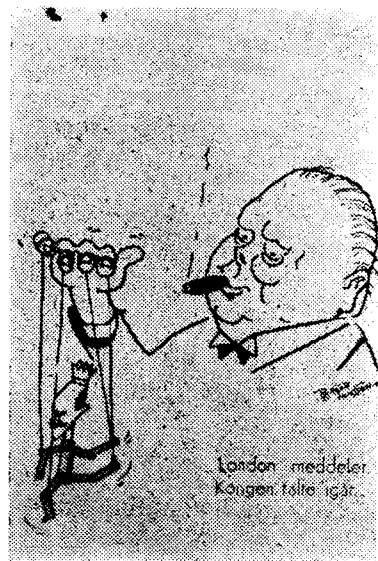
sasjon som ble grunnlagt i Montreux 16.—17. desember 1934. Bladet har sikkert personer i sin bekjentskapskrets som kan fortelle det at dette er sant, og at denne organisasjon ikke hyllet Hitler.

Bladet skriver videre: «En av grunnene til at Hitler begikk den etter militæreksperternes mening dumdristige handling å angripe Norge, var at Quisling overbeviste Hitler om at det norske folk var begeistret for Hitler (hvilket var løgn) og manglet forsvar og forsvarslyst (hvilket var sant)»

Også her burde bladet anstendigvis ha oppgitt kilde.

La oss merke oss ordet — **overbeviste**. — Man har vel rett til å anta at bladet her sikter til Quislings besøk hos Hitler 15. des. 1939. Denne samtalen er det bare Quis-

(Forts. s. 8)

Churchills store dukketeater

Boken om Vestfronten

MED OFFERVILLIG TYSK UNGDOM I INVASJONSSLAGENES INFERNO

L. v. Greelen: VERKAUFT UND VERRATEN. DAS BUCH DER WESTFRONT 1944. Verlag Welsermühl, München-Wels.

Det er igrunnen merkelig hvor lite vi har hørt om kampene under de alliertes invasjon i Frankrike og de fortsatte operasjoner på Vestfronten frem til det tyske sammenbruddet, klemte til døde mellom øst og vest. Det vil si, fra alliert hold har vi jo hørt endel, men ikke hvorledes det hele fortonet seg fra tysk side.

Nå er da endelig «boken om vestfronten» kommet. Den er skrevet av Lothar van Greelen, som vil være kjent fra en lang rekke tidligere publikasjoner, og som også nå river leserne med i den både spennende og gripende beretning om katastrofen i vest.

Det er ingen godtkjøpsberetning van Greelen legger frem. Boken bygger ikke bare på de egne opplevelser, men også på såvel tyske som engelske militære opplysninger av offisiell karakter, og dertil på en meget omfattende krigshistorisk litteratur både av tyske og engelske forfattere.

Forfatteren hører selv til den årgang som sytten eller atten år gamle fulle av begeistring og innsatsvilje ilte til fanene. Ungdommelig idealisme, en fast tro på den gode sak, pliktbevissthet og vilje til å forsvare både fedrelandet og saken, var den moralske rustning disse unge soldatene førte med seg.

Mange av dem fikk sin ilddåp under de gigantiske materialslag på invasjonssfronten. Med et offermot uten like kjempet de i brennpunktene på Normandie-fronten, gjennomlevet kaoset under tilbaketog gjennom Nord-Frankrike, hevdet seg påny under den siste tyske seir i vest, luftlandeslaget ved Arnheim, og stormet endelig så lenge under vinteroffensiven i Ardenderne til de siste illusjoner brast.

Det deltok først og fremst en rekke forband fra Waffen-SS i kampene på invasjonssfronten og det er fra disse forfatteren har sine selvpplevelser og fortellinger i detalj om innsatsen.

Som et eksempel på hvorledes disse unge mennesker reflekterte under den uhorst harde påkjønning, gjengir vi et lite avsnitt av en samtale mellom to purunge offiserer:

«Altså, du var HJ-fører! Og når du var det, vet du også hvorfor! Du var det ikke fordi du lovet deg personlige for-

Allierte tropper lander på kysten av Normandie 6. juni 1944

delar av det. Ingen av oss tenkte på fordeler. Tvertimot, vi var rede til å bringe personlige ofre når som helst. Hva var det da som grep deg og meg og tusener? Ikke propagandaen, ikke frasene! Nei, vingslaget av det store hadde streift oss, drømmen om tukt og orden, om anstendighet og broderskap, forestillingen om det store stolte rike og om fremtiden, hvor det fritt for påtvungne landegrensar og politisk strid mellom mennesker av samme art og med samme historie lar seg leve solfylt — fri for nød. Det var det som trakk oss, det var det som begeistret oss. Og det førte oss også til troppen, fordi vi ville stå inne for det vi hadde drømt og det vi trodde på. Påny hørte vi bekræftelsen på våre ideer, fikk vi høre det vi hadde trodd på og stadig tror på — ja, må tro på. Tror du at hvis det ikke var slik, hvis vår tro bare var svermerisk narrespill, at de da ville ha kommet fra Frankrike, fra Belgia, fra Holland, fra Skandinavia, ja til og med fra dalene i Kaukasus for å kjempe og dø under våre faner?

Jeg har opplevet dem, danskene, hollenderne og franskmennene. I innsats. Det var ingen narrer. Og hva innsatsberedskaper angår, så var de overlegne overfor mange av oss. Intet skilte oss — ikke viljen

og ikke handlingen — bare nasjonalmerket på jakken var tegnet på deres troskap mot det folk de kom fra. Og hvorledes var det på junkerskolen? Snakket vi ikke om Europa, om vårt Europa og om Riket? Vi, der vi satt ved siden av hverandre i stuen og i undervisningssalen: tyskere, nordmenn, lithauer, valloner og flamlendere, finner og letter og hvor nå deres hjem var! Men vi snakket også om dem, som ville bedra, misbruke oss og vår vilje, tre det under føttene som var oss hellig, om dem som gjorde det motsatte av det de foregav. De som preker idealisme og øver det mest skitne forræderi. Om pampene og oppkomlingene, om de selviske og de stormannsgale, om de menneskelige gribber og salongbanditter, som har sin egen oppfatning av Rikets og dets fremtid.»

Spesielt tiltalende i van Greelens bok er den honnør han yder motstanderen. Han blir ikke trett av å skildre de britiske fallskjermjegeres urokkelige kampvilje og tapperhet. I slaget ved Arnheim kjempet de til siste slutt. Interessant å notere seg er forøvrig den aktelse begge parter viste hverandre i dette blodige og forbitrede slaget. Da engelskmennene var klemte sammen i en lom-

Forts. side 8

Menn fra 9. SS-Panzer-Division bringer med erobrede kjøretøy sårede briter ut av kampsonen ledsaget av engelske sanitetssoldater.

Våpenloven i praksis - -

Forts. fra side 1

allfall må begrenses dit hen at de som ønsker å ha sitt våpen hengende blankpusset og klar på veggen får finne seg i å fylle ut registreringspapirene og få politiets tillatelse — som andre, lovlige borgere — —».

Vel, dette høres jo vel og bra og fornuftig ut. Men, er det slik myndighetene praktiserer våpenloven?

Vi har fra en tidligere frontkjemper i Trøndelag fått oversendt noen papirer som viser noe helt annet. Men, la oss først se litt på selve den våpenloven som politimester Gjerde har uttalt seg om foran.

I henhold til § 36 i våpenloven kan Kongen gi regler om «på hvilken måte og innen hvilken frist de som ved lovens ikrafttreden eier eller innehar skytevåpen, skal gi melding om dette og i tilfelle søke om tillatelse etter § 8, og om de nærmere vilkår for å gi tillatelse i disse tilfeller samt om hva som skal gjøres med våpnet dersom søknad om slik tillatelse ikke blir sendt eller blir avslått.» Denne myndighet er i kgl. res. av 25. januar 1963 delegert til Justisdepartementet, som samme dag har utferdiget nærmere forskrifter. I disse forskrifter er det bestemt at søknad om tillatelse til fortsatt å eie revolver eller pistol bare innvilges dersom «søkeren har et relevant behov for å ha slikt våpen — — eller godtgjør at våpnet er erhvervet i norsk eller alliert krigstjeneste i tidsrommet 1940—45».

Dette er som man ser noe ganske annet enn det politimester Gjerde sier, og det var da også lignende uttalelser av det stedlige politi som fikk vedkommende frontkjemper til å sende inn søknad om å få beholde en gammel pistol som var i hans besiddelse. Han anførte i sin søknad at «pistolen er en minnegjenstand etter min bror Olav. Jeg overtok pistolen hans, da han falt den 19. januar 1944. Vi tjenstgjorde begge i 4. tropp, 1. kompani SS-Panzergranaderregiment 23 «Norge».

Det ville naturligvis vært en enkel sak for frontkjemperen ikke å la den gamle minnepistolen etter den falne bror registrere, og siden pistolen jo aldri var i bruk ville det naturligvis heller ikke ha blitt oppdaget. Men dels var vår frontkjemper en vel ansett og lovlige mann, og dels gikk han etter de politituttalelser som var blitt offentliggjort ut fra at det ville være en kurant sak å få tillatelse. Etter hans opp-

fatning dreiet det seg om en pistol erhvervet i norsk krigsinnsats.

Sett fra et normalt offentlig sikkerhetssynspunkt måtte det jo være en tvilsom garanti at innehaveren hadde virket for eksempel som sabotør og snikmorder i britisk krigsinnsats, og var våpnet ervervet under krigstjeneste i en ordinær avdeling, så måtte det for ham etter at Norge hadde trådt ut av krigen som stat for tone seg som norsk krigstjeneste enten den skjedde på britisk eller tysk side.

Han mente kort sagt at bestemmelsen var tatt inn for å sikre seg at innehavere av slike våpen også virkelig kunne behandle dem og ikke laget ulykker på folk.

Den lokale politimester avslo imidlertid søknaden og krevde den 9 mm armepistolen innlevert.

Frontkjemperen gjorde påny oppmerksom på at det var en av de ytterst få minnegjenstander han hadde etter sin bror og understreket at han uten fare for noen kunne beholde våpnet siden det for hans vedkommende «dreiet seg om virkelig krigsinnsats og ikke bar en våpenlek», noe tapsprosenten i kompaniet taler «sitt tydelige språk om».

Og da politimesteren for ytterligere å understreke sin holdning pekte på at pistolen skulle vært innlevert i 1945, svarte frontkjemperen at dette vel da måtte gjelde også andre krigsdeltakere. Men ellers oppholdt han seg ikke i Norge i 1945 og hadde således ingen anledning til å levere noe våpen. Etter hjemkomsten hadde han aldri fått noen oppfordring til det.

Politimesteren fastholdt sin nektelse og frontkjemperen henvendte seg så til Justisdepartementet og anførte i sitt skriv blant annet:

«Politimesteren hevder i skriv av 26. 10. d. å. at det bare gjelder «norsk eller alliert krigstjeneste.» Hertil er å bemerke: Norsk krigsinnsats i henhold til de internasjonale folkerettskonvensjoner (som også Norge hadde ratifisert) skjedde i tidsrommet april-juni 1940. Ved kapitulasjonsavtalen av juni 1940, som gjaldt samtlige norske stridskrefter, og som var kommet istand etter fullmakt fra regjeringen, opphørte norsk krigføring i folkerettslige forstand.

Meg bekjent foreligger det ingen alliansetraktat mellom Norge og noe annet land fra årene 1940-45. Norske krigsdeltagere blir da ifølge folkeretten å betrakte som frivillige i et annet lands væpnede styr-

ker, uansett om de var under engelsk, amerikansk, tysk eller russisk overkommando. Jeg vil derfor påstå at tjeneste i for eksempel SS-Panzergranaderregiment Norge var akkurat like meget norsk og akkurat like lite alliert krigsavdeling i samme tidsrum. Hvis departementet kan henvise til noen gyldig norsk alliansetraktat, og særlig hvis en sådan traktat ikke er i strid med kapitulasjonsavtalen av 10. 6. -40, er jeg selvsagt villig til å revidere min oppfatning.»

Først ved purring til politikammeret, som skrevet var sendt gjennom, fikk frontkjemperen beskjed om at departementet hadde avgjort at pistolen enten skal innleveres eller varig ubrukeliggjøres. Det siste ville ikke frontkjemperen godta, idet han følte dette som en krenkelse av brorens minne og han henvendte seg så til Sivilombudsmannen og bad blant annet om å få en uttalelse om hvorvidt «det er folkerettslig grunnlag for å tale om «norsk og alliert» krigsinnsats i årene 1941—45».

Sivilombudsmannen vil og kan naturligvis intet foreta seg, og når det gjelder det konkrete spørsmål som ble stillet, så viker han unna ved å si at «det ligger utenfor ombudsmannens område å svare på spørsmål som det De stiller om det er «folkerettslig grunnlag for å tale om «norsk og alliert» krigsinnsats i årene 1941-45.»

Vi kan ikke få noe av dette til å stemme med de uttalelser som foran er gjengitt av Oslos politimester, hvor han blant annet hevder at grunnlaget for våpenloven er at «vi må ha oversikt over hvor våpnene finnes seg» for at de ikke skal bli brukt mot politiet.

Det er naturligvis også et eklatant brudd på kravet om likhet for loven.

For det er vel ikke meningen til politimesteren i Inntrøndelag, som det dreier seg om og til Justisdepartementet, å ville antyde at en ung mann som gjorde en idealistisk innsats for det han mente var rett med livet som innsats i en regulær avdeling på østfronten, fortsatt i dag tyve år etterpå skal diskrimineres på denne måte og stilles i klasse med de forbrytere en ifølge Gjerde ved hjelp av våpenloven skal hindre i å skyte på politiet under forbrytningene?

Når det gjelder vedkommende frontkjemper, så siterer vi hva han selv skriver i henvendelsen til Sivilombudsmannen: «Jeg er født i 1925. Var i årene 1942-45 frontkjemper, blant annet i «Regiment Norge».

SLIK SENSURERES VERDEN -

Forts. fra side 1

nevne dem offentlig og til ikke å lese dem. Og til syvende og sist sørger så avis-salgsmonopolet for at de misliebige ikke selges i løssalg.

Mange har lurt på hvorledes en har kunnet skape en så effektiv ensretting og hvem som står bak på det internasjonale plan, men nå letter lederen for det amerikanske naziparti, Commander Rockwell på sløret og gjengir i faksimilie etpar meget interessante dokumenter, som vi her bringer videre.

Det første er et skriv som den berømmelige jødiskdirigerte Anti-Defamation League of B'Nai B'Rith sendte til «utgiverne av anglo-jødiske blader» om en bok en ville boikotte. Før vi gjengir det i oversettelse, kan det kanskje være på sin plass å peke på at det slett ikke er noe enestående eksempel når det gjelder å undertrykke bøker. Da den amerikanske general Stratemyer for noen år siden hadde skrevet et forord i «The Iron Curtain Over America» (Jernteppet over Amerika) av John Beatty, så opptrådte samme organisasjon med et brev til generalen, hvori han med dårlig skjulte trusler ble oppfordret til å trekke sitt forord tilbake. Her traff de imidlertid på en mann med ben i nesene. Han bad disse bakmenn kort og godt dra til et varmere sted.

Men, her er altså oversettelsen av brevet fra Anti-Defamation League, som Rockwell gjengir:

«Scribner & Sons har nettopp utgitt en bok av Madison Grant med tittel «The Conquest of a Continent». Den er ytterst antagonistisk overfor jø-

Bortsett fra dom og soning i forbindelse med «Landssvikoppjøret» har jeg aldri hatt noe utestående med politi eller påtalemyndighet. Jeg tør påstå at jeg er rolig og behersket og nyter alminnelig tillit. Har således endel tillitsverv, offentlige og i organisasjoner, har gjentatte ganger fått lensmannsattest til kjøp av dynamitt, geværammunisjon og lignende.»

Denne mann kan altså slik våpenloven praktiseres ikke betros å beholde en minnepistol etter sin bror, mens landet samtidig overstrømmes av ulovlige våpen, til og med maskingeværer, og mens en hvilken som helst banditt får beholde sine våpen bare han har gjort det man freidig kaller både «alliert» og «krigsinnsats»!

Something is rotten in the state of Norway!

diske interesser. Understreket gjennom det hele er teorien om «nordisk overlegenhet» og den absolutte fornektelse av enhver «melting pot»-filosofi (raseblandingsfilosofi) med hensyn til Amerika.

Scribners henviser i et salgssirkulære vedrørende boken til herr Hitler som den mann som har demonstrert verdien av «raserenhet» i Tyskland. Forfatteren påstår at amerikansk fremskritt avhenger av elimineringen av de ikke assimilerbare fremmede masser midt blant oss. Denne bok betraktes av noen som endog mere ødeleggende enn Hitlers «Mein Kampf». Mr. Grant hevder også at «nasjonale problemer er til syvende og sist raseproblemer».

Vi er interessert i å undertrykke salget av denne bok. Vi mener at dette kan gjennomføres best ved å nekte å la oss tvinge med i å gi den publisitet. Enhver omtale eller offentlig kritikk av en bok av denne karakter bringer kunnskap om den til mange som ellers ikke ville kjenne til den. Dette resulterer i øket salg. Jo mindre diskusjon det er om den dess mere salgshemming vil det bli skapt.

Vi appellerer derfor til Dem om å avstå fra kommentar om denne bok, som De utvilsomt vil bli gjort oppmerksom på før eller senere. Det er vår overbevisning at en nøyaktig efterfølgelse av denne anmodning vil advare andre forlag mot å innlate seg på denslags foretagender.»

Det bør kanskje tilføyes at brevet er fra 1933 og at den jødiske organisasjon altså alt da introduserte den taktikk som så trofast følges den dag idag over hele verden og ikke minst naturligvis her i den ydmyge norske koloni. Noen stor tro på egne argumenter bærer ellers fremgangsmåten ikke bud om.

Det annet dokument er av ny datum og er rettet mot Rockwell og hans parti. Det dreier seg om en pamflett som «The American Jewish Committee» har sendt rundt for å sensurere amerikanske aviser, radio, T-V osv. Legg merke til at det øverst til høyre står «Ikke for offentliggjørelse». Det er første side av pamfletten som gjengis og vi gir en prøve på innholdet i oversettelse:

«Fanatiker søker oppbygging «Nyhets»teknikken til George Lincoln Rockwell. Et stadig tilbakevendende spørsmål som møter enhver journalist og kringkastingsmann er hvorledes en skal beskytte nyhetsmediene mot å bli utnyttet av publisitetsøkere. Spørsmålet blir enda mere påtrengende når begivenheter og resultater lages ikke for vanlig uskyldige pressevirksomhetsformål, men for formål

Dødsdans i Prag

Forts. fra side 4

«A, det er egentlig ingen. Jeg har tilfeldigvis funnet ham, forstår De! Han er ganske grei, men han er alltid redd. Vi må kjøre videre så De kan levere ham på sykehuset.»

«Politimannen sa at faren hans var død. Hvor bor gutten?»

«Han bor ingen steder, akkurat som meg. Og faren hans er slett ikke død, han har ingen far, bare en søster. Jeg måtte bare lyve, for konen til sporvognsmannen sa at jeg alltid skulle si at faren vår var blitt skutt.»

«Hører De det, Michaela?» snur Martin seg. Lilly tror at han dermed vil antyde overfor søsteren at hun, Lilly, er en løgner. Hjemme sa pappa og mamma også bestandig «Hører du det?» når barna hadde løyet.

«Man må lyve under revolusjon», forsvarer hun seg resolutt. «Det er lett nok å snakke for Dem. De vet jo slett ikke hvem Jan er. Søsteren hans er jo en folkefiende og blir offentlig henrettet! Komisk, hva? Snart vil alle være døde, hele Prag vil være død! Min onkel Paul er også død. Jeg har så meget å fortelle Dem! Hvor kjører vi egentlig hen? Tilbake til det jødiske gravkammer?»

«Hva heter gutten?»

«Jan Konrad. Og tenk Dem, søsterens hans skulle gifte seg lørdag! Med en tsjekkisk offiser! Hun hadde en nydelig brudebukett, hun hadde laget alt sammen selv, også de små røde hjertene, fortalte Jan.»

Påny snur Martin seg: «Tror De på undere, Michaela, eller mener De at det bare usannsynlig ofte inntreffer merkelige tilfeller?»

Istedenfor Michaela svarer Lilly. «Ja, jeg tror riktignok på undere!»

~~~~~  
som er klart skadelige for samfundet.

En slik sak er nyhetsfabrikasjonen til Georg Lincoln Rockwell, antisemitisk leder av en liten, beryktede bande følgesvender som kaller seg the American Nazi Party.

Vanligvis har ikke en profesjonell fanatiker som forsøker å skaffe seg en plattform gjennom radio og T-V og respektable aviser og magasiner hellet med seg. De som styrer disse media behandler vanligvis med forakt en person hvis eneste krav på offentlig oppmerksomhet er evnen til å fremprovosere motsetninger ved å angripe rasegrupper og religiøse grupper. Det er liten tilbøyelighet til å gjøre fanatiker til nyhetsstoff ved å bygge opp hans bilde, selv et usmakelig, i den offentlige bevissthet.

Dessverre har imidlertid Rockwells bruk av «sjokk» for å tiltvinge seg offentlig oppmerksomhet gitt en aura av legitime nyheter til hans virksomhet —

Hvis det ikke fantes undere, så ville jo ikke De plutselig ha vært der! Men jeg har også måttet mase lenge på skytsenglen min. Gjør da endelig et under har jeg sagt til ham, et under koster jo ikke deg noe og du ser jo hvorledes gardistene driver! La likvognen komme — og så ser De, selv uten likvogn skjer underet! Hvor kjører vi hen? Det var slett ikke verst i det jødiske gravkammeret. Og hva skal vi gjøre etterpå?»

«Ti nå stille, jeg vil gjerne si noen ord til søster. Marta Konrad var barnepike hos oss. Jeg har hittil ikke sagt noe om det, fordi jeg ellers nok engang må si noe stygt om min ekteviede. Min kone kastet henne ganske enkelt ut. Av skinnsyke. Undtagelsesvis tok hun imidlertid feil i dette tilfelle. Men det var ikke nok for henne. Hun hadde den store elskverdighet, riktignok i den første opphisselse, senere angret hun det oppriktig, å skrive et anonymt brev til Gestapo og angi Marta som kurer for en motstandsgruppe. Marta Konrad satt i Pankratzerfengsel et år før det lykkedes ved bestikkelser å få henne fri igjen. Nå er hun altså folkefiende. Brudgommen var et av de mest anstendige mennesker jeg noen gang har kjent.»

«Men to barn har De dog reddet», avbryter Michaela ham strålende. «Gutten er alt meget rolige. Vet De, ofte tror jeg at jeg drømmer.»

«Jeg også!» blander Lilly seg i samtalen. «Vet De hva jeg tenker på nå? Jeg ville gjerne vite om de syke barna i bunkeren også kommer til å drømme. De vil jo ikke være døde med en gang, folk sa at det kunne vare lenge til de var helt døde. Og i bunkeren er det jo helt mørkt. Da kan man jo ikke gjøre annet enn å sove, ikke sant? Og når man sover, så drømmer man. Om de bare kunne ha vakre drømmer iallfall, barna! En pike så stor som meg tok med seg en dukke og ville ikke slippe den, selv ikke da hun ble båret inn i bunkeren. Så ble dukken også murt inne. Det er da sørgelig, ikke sant? En dukke kan ikke for at den er tysk dukke og at det fins dumme revolusjoner!»

~~~~~

Daglig friske blomster

Blomsterforretning

SYNNØVE LIE

Kranser til alle priser

Frognerveien 30, Oslo

Tlf. 44 22 30

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsvn. 5 — Ø. Ullern

Telefon 55 61 29 — Oslo

ANNELISE PAROW

TANNINNSETNING

Trondheim

Med frontkjemperne —

Forts. fra side 4

som nålestikk, hver gang vi et øyeblikk ville slippe av rev den oss påny tilbake til virkeligheten. Dette skitthullet, dette fordømte vannet. Og hvor ble det av artilleriet vårt? Vi hadde følelsen av at det egne artilleriet slett ikke var der. Vi merket bare jordfontenene etter granatnedslagene til Ivan.

Så plutselig ble det rolig et minutt. En dødelig ro forekom det oss. Der foran jamret en eller annen. «Der avgår det en!» sa Johanson. «Mor sa alltid at det ikke faller en spurv til jorden uten at Gud vil det — — — har han villet dette også?» — «Herregud, hold kjeft!»

Nervene våre var spent til bristepunktet. Hvor var Ivan? Kom han nå stormende med Urræ — Urræ? Var det ikke noen som beveget seg der fremme? Han kunne kanskje alt være forbi! Nei, der til høyre knallet igjen et geværskudd, og lenger borte knitret igjen noen korte støt fra et mg. Foran oss forble det også rolig. Den sårede hadde hørt opp med å skrike, han stønnet ikke engang lenger.

En gang i en slik pause sang plutselig en fugl derute. Det var et bud fra livet.

En fugl i dette helvete! Og akkurat her. Det var som faren vek fra oss — men ikke lenge, så begynte det igjen.

Sambandsfolkene våre ydet det utrolige denne natt. Mellom eksploderende granater, stein og jordstykker som ble slynget rundt i luften, krøp de frem og tilbake, fra hull til hull, mens de utnyttet hver dekning. En av dem ble begravet og påny gravet frem av sine kamerater. Man bar ham bort, men han levde fremdeles. De hadde bare ett mål: å opprettholde forbindelsen. Av dem avhang det om infanteriskytset vårt kunne gripe inn riktig og rett-tidig, eller at våre reserver rett-tidig kunne stenge av et gjennombrudd.

En av bataljonens sambandsfolk utbedret 36 ganger en telefonforbindelse og han krøp alene og ubemerket til forbindingsplassen da han ble truffet i foten av en splint. Ikke før var han forbundet før han grep en krykke og påny humpet frem. Halsstarrige brødre, disse guttene våre, tenkte Onkel Doktor — og ufornuftige er de også!

En hel russisk bataljon forblodde foran stillingene våre. Det lykkedes ikke Ivan å bryte gjennom. Da morgensolen langsomt steg opp over slagmarken, kunne vi se hvorledes sanitetsfolk fra den røde hær berget noen av de sårede. Vi innstillet ilden. Kampen døde langsomt

hen.

Da Johanson og jeg tok avskjed fra de andre, hadde Torstein og Dukken alt gått i stilling. Det skulle vise seg at begge hadde vært heldige — de hadde faktisk havnet i et rolig hjørne, i død vinkel for artilleriet.

Men Misjonæren hadde gått enda lengere. Da resten av gruppen Fosse kom forbi en geværstandplass ble han anvist plass der. Da han igjen var alene, begynte han å ta sine omgivelser nærmere i øyesyn.

«Ubehagelig hjørne her!» Han tallet håndgranatene som lå i jordhullet. 4 stykker, ikke meget akkurat. Forhåpentligvis fikk han ikke bruk for dem!

«Heisan» — der kom det noe, han dukket seg. Foran gravkanten detonerte en granat med et skarpt smell. Skadet at han ikke hadde vatt i ørene sine.

Det ble stadig verre. Han bøyet seg i graven og begynte å trykke patroner på «skinnen» som lå ved siden av. Disse skinner var en fin oppfinnelse. Stadig 5 skudd inn i magasinet.

Han siktet nøye — derborte beveget Ivan seg forbannet frekt. Kanskje de trodde at han ikke våget å skyte for ikke å bli betenkt med granat-dråper? Han hadde alt vennet seg til brakene, de kunne bare komme, han skulle ekspedere dem. Nok engang siktet han nøye.

— 3 — 4 — 5 — 6 skudd, det hadde vært et i løpet også. Sluttstykket tilbake, lade påny. Det ble virkelig ubehagelig — Ivanene skjød betenkelig nøyaktig. Hvorledes var det med Ola og Dukken, tro? De var gått fremover. Påny bøyet han seg og fylte patronaskene proppfulle med oppskinnede patroner. Men akkurat da han skulle rette seg opp igjen, hylte det i luften. Det var forferdelig. Et serienedslag: — Stalinorgel! Misjonæren klorte seg fast i standplassen sin. Jorden omkring ham ble revet opp — den ble slynget opp. Der hvor det før hadde vært en grav var det nå bare et sammenraset villniss. For noe svine-ri! Myrvannet og den leirete sølen stod til maven på ham. Geværet holdt han fremdeles i hånden. Ut herfra, jeg må ut! Påny hylte det over ham, han hadde ikke dekning lenger, men kunne ikke komme vekk. Nedslagene lå lenger tilbake. En eller annen nordmann kastet en tåkegranat. En stripe hvit røk la seg foran stillingen. Den siste anledning. Nå eller aldri!

Han stemte hendene mot sideveggen i gravhullet sitt. Langsomt beveget kroppen hans seg oppover. Hva var

det? Støvlen hang fast. Knobelbecherne ble igjen der nede. Med all sin kraft presset han på, ansiktet hans ble rødt av anstrengheten. Så satt han på gravkanten. Nå hadde han ikke bruk for fotklutene heller. Han viklet dem av og ble et øyeblikk forskrekket over de svarte bena som lo mot ham. «Det kunne være på tide å klippe neglene!» tenkte Misjonæren, så krøp han på alle fire forover. Bak to døde russere fant han god dekning. Redslen som hadde grepet ham da han satt fast i hullet var veket for kampfeber!

Ved siden av seg så han andre kamerater krype. De krøp mot fienden bort fra artilleriets rekkevidde.

Da russerne for tiende gang gikk til storm ble de liggende i den uventede og heftige ilden til forsvarerne. Forvirringen som oppstod ved legionærenes stillingsbytte bragte Ivan ut av konseptene. Kamplarmen ebbet langsomt ut.

Det var blitt rolig, bare enkelte skudd knallet hist og her. Der ute krøp enkeltvis noen brune skikkelser bakover. Vi lot dem krype, det var sårede fiender. Foran stillingene våre hevet det seg en hånd som holdt en hvit duk, det var en overløper. Forsiktig ble han hentet inn og bragt bakover.

De spanske rytterne våre var skutt i filler, stikkgravene våre ut i Ingenmannsland kunne vi bare ane. Men noen få holdepunkter, slik som en sønderskutt panjevogn, var tilbake. Det orienterte vi oss etter slik at vi ikke gikk i våre egne minefelter.

Av og til bragte morgenvinden stønningen fra de sårede som var blitt liggende der ute foran stillingene våre over til oss. Denne fordømte krigen! Vi oppfylte vår plikt her ute, men vi lærte å hate krigen. Måtte våre barn forstå oss. Å hate krigen betyr ikke viljeløst å bøye seg for fienden. Det ville ikke være norsk.

En ordonans kom til hullet: Lever dere ennå! Er dere der alle sammen! Herregud, ja vi var fremdeles der. «Hvorledes har det gått med de andre — vet du det?» spurte vi. — «Dere kan straks spørre dem selv!»

Maskingeværet vårt ville ikke mere. Det så fryktelig bulete ut. Det var så brennvarmt at de uundgåelige vandråpene danset og freste da det ble båret gjennom diken «vår». Intet som her ute! Vi krøp mere enn vi kunne gå, gjennom de sønderskutte stillinger til troppsjefens bunker.

«Farmand» går amok —

Forts. fra side 5

ling selv og Alfred Rosenberg som har referert. Ikke i noen av disse referater står det at «Quisling overbeviste Hitler om at det norske folk var begeistret for Hitler». Quisling sa tvert imot med en gang at han ikke var nasjonalsosialist. (Se Straffesak mot Quisling).

Den britiske historiker T. K. Derry skriver i sin bok: «Det britiske felttog i Norge 1940» side 30, at

«— den virkelige avgjørelse om å utføre (den tyske okkupasjon av Norge) er et resultat av «Altmark»-affæren 16. februar, som viste at under visse omstendigheter vek britene ikke tilbake for å krenke norsk nøytralitet.»

Derry skriver også (side 36):

«Den britiske plan som ble godtdatt av det øverste krigsråd 28. mars, skulle settes i verk ved minelegging 5. april etter avlevering av forklarende noter til de skandinaviske makter 1. og 2. april». «Dette ville ha gitt de allierte en kort tidsfrist etter deres minelegging i hvilken Norges vestkyst kunne være blitt okkupert med norsk samtykke, som planen gikk ut på — —»

Den 28. mars visste engelskmennene ingen ting om tyskernes planer. Engelskmennene hadde altså tenkt å komme hit i alle tilfeller.

Tror «Farmand»s redaktør at hvis Quisling hadde sagt til Hitler at det norske folk ikke likte ham, så hadde Hitler sittet på sin bak og sett på at Norge gikk inn i krigen på engelskmennenes side?

Jeg savner virkelig et av Alf Larsens berømte invektiver som jeg kunne ha brukt i dette tilfelle!

Quisling sa heller ikke til Hitler at det norske folk «manglet forsvar og forsvarslyst». Han sa at den norske regjering ville ta imot engelske tropper, bryte sin nøytralitet og gå inn i krigen på engelsk side.

«Hvilket var sant», for å holde oss til «Farmand»s formulering.

Det «Farmand» skriver om Quisling er altså uriktig, og det kan vel neppe bare skyldes uvitenhet.

Det er visst slik at mange NS-folk abonnerer på «Farmand». Den har nemlig — etter vår oppfatning med urette — fått ord på seg for å være en nasjonal avis. Men nu begynner ganske mange å bli trette av de stadige og uberettigede angrep på Quisling.

Alle som følger med vet at Quislings samtaler med Hitler i desember 1939 ikke har noe å gjøre med engelskmennenes og franskmennenes planlagte angrep på

Norge, som ble satt i verk ved ordre av 4. april 1940. At planen mislyktes var franskmennenes skyld og ikke Quislings. Og hvis den hadde lyktes, så hadde det ikke blitt hyggeligere å være redaktør av «Farmand», men verre.

Det er også mange nu som er klar over at det var Haakon den 7. sammen med et par tre regjeringsmedlemmer som mot regjeringsflertallet og stortingsflertallet vilje nektet å forhandle med tyskerne og dro Norge inn i krigen.

Mange vet også at hvis Kongen hadde mobilisert den 5. april da han fikk en note fra Storbritannia, så hadde vi ikke fått noen tysk okkupasjon i det hele tatt.

Kort og godt, **Skylden for den tyske okkupasjon ligger på Haakon den 7. og ikke på Quisling.**

Roosevelt's, Haakon den 7.'s og «Farmand»s innstilling har med logisk konsekvens ført til at Norge idag er russisk interesseområde, — og dertil et område som hverken Johnson eller «Farmand»s redaktør kan forsvare. Det nytter lite å skrike når man faller ned fra den gren man selv har sagt av.

O. K.

Vestfronten —

Forts. fra side 5

me, lot de tyske Waffen-SS-avdelinger dem evakuere sine sårede til et sykehus som ble stillet til disposisjon utenfor kampområdet og hvor det ikke engang ble satt ut tyske vakter. De overlot også den engelske overlege sanitetsmateriell og medisiner av enhver art. Så skrev da også den engelske militærlege, oberst Warrack til den tyske Waffen-SS-divisjonslege, sturmbannfører Dr. Skalka og til føreren av den tyske kampgruppe, obersturmbannfører Harzer:

«Jeg vil hermed uttale min takk og anerkjennelse for den ytterst virksomme måte som den tyske sanitetstjeneste evakuerte mere enn 2.200 sårede fra 1. Fallsjermdivisjon i tiden 24. til 26. september 1944 fra området ved Oosterbeek. Den tyske sanitetstjeneste arbeidet dag og natt, delvis i ild fra begge fronter. Den sluttet først sitt arbeide da mørket inntrådte 26. september, da alle britiske og tyske sårede var bragt i sikkerhet.»

Det er godt å se slikt svart på hvitt i en tid da allverdens aviser og andre opiniondannere gasser seg med vitneprov fra profesjonelle antinasjonalsosialistiske «sannhetsvitner» om ugjer-

KAMPEN OM STØTTEPUNKTENE

De to konkurrenter om verdensherredømmet, USA og Sovjetsamveldet er begge ivrig opptatt med å sikre seg støttepunkter rundt omkring i verden, og ikke minst ved Middelhavet, hvor en kanskje forbereder seg på å delta i slaget ved Harmageddon. USA har sluttet en avtale med det forkjetrede Spania og har fått tillatelse til å opprette et støttepunkt for Polaris-ubåter i Cadizbukten. Tidligere har det som kjent en lignende base i Holy Loch i Skotland. Sovjetsamveldet på sin side har truffet en avtale med Egypt hvori det får rett til flåtestøttepunkter «for fiske» i Alexandria og Ras Benas. Det sies ellers at denne siste avtale er et varselskudd fra Nassers side overfor USA, som er misfornøyet med den amerikanske understøttelse av Israel.

DEN TREDJE VERDEN

Som et apropos til denne kamp mellom USA og Sovjetsamveldet om delingen av verden, kan det kanskje være verdt å nevne at den kinesiske statspresident Mao Tse-tung nylig uttalte til en del franske parlamentarikere som besøkte Kina: «Frankrike, Tyskland, Italia, et fra USA emansipert England, Japan og vi — det er den tredje verden!»

FASTERE FORBINDELSER

Når vi nevner Frankrike og Kina, så kan det også ha sin interesse å notere seg at det pågår forhandlinger mellom de to land om opprettel-

ninger i tyske konsentrasjonsleire, og attpå til ikke undser seg for å sette likhetstegn mellom konsentrasjonsleirenes vaktpersonale — som for den vesentligste dels vedkommende, iallfall i siste halvdel av krigen, kom fra Wehrmacht — og Waffen-SS, disse elite-frontsoldater som ethvert land kunne være stolt av. Forfatteren gir forøvrig i et tillegg til boken nærmere opplysninger om Waffen-SS, om dets forskjellige divisjoner og avdelinger, om gradbetegnelser med videre.

Vi anbefaler denne bok på det beste som en ordentlig, renslig og nøktern beretning om disse unge som kjempet med slik tro og begeistring i vest, men som til syvende og sist måtte stille det spørsmål om de ikke var blitt «solgt og forrådt», slik som bokens tittel lyder.

Siegfried

se av en regulær flyforbindelse mellom Paris og Peking og at en venter det skal bli truffet en avtale i nær fremtid. Det later til at både Mao og de Gaulle vil smi mens jernet er varmt.

MORALENS VOKTER

Vi er som kjent vant til at de angelsaksiske hyklere forteller verden hva som er ondt og hva som er godt og at de har et meget skarpt blikk for splinten i andres øyne. Nå berettes det at moralens vokter USA har uteksperimentert et nytt håndildvåpen kalt Spik, som skyter ut prosjektiler i nål eller pileform og som frembringer forferdelige sår. Å bruke et slikt våpen, som ligner dum-dum-prosjektiler er naturligvis en forbrytelse mot krigslovene, men USA håper kanskje på selv å bli sittende i Nürnbergdomstolen som seierherre etter neste krig også?

FORSKJELL PÅ FOLK

Fremdeles tuter allehånde halvgale venstreradikale ørene ut på oss med avskyklager mot den sørafrikanske republikk. En av hovedanklagene, som vi stadig får høre om her i Norge, er den vedtatte lov om at folk som ansees som statsfarlige kan holdes innesperret inntil 90 dage uten rettsbehandling. Nå kunne vi jo være så ufine å minne om hva rettsstaten Norge foretok seg i den forbindelse i det berømmelige «rettsoppgjøret», men la oss holde oss til noe mere aktuelt. Hvorfor skriker ikke alle de venstreradikale negervener og deres tåpelige haleheng på høyre fløy opp når det meget berømmede Ghana (som blant annet Studentersamfundet i sin tid gjorde slik stas av) i november ifjor vedtok en lignende lov, bare med den forskjell at de statsfarlige kan holdes innesperret i fem år. Er det fordi Ghana er svart?

FORLOVELSESRING-SPECIALEN

tillbyr moderne, garantert 14 karat stemplet håndarbeidede ringer fra kr. 95,— pr. par. Sender pr. postoppkrav porto-fritt over hele landet. Dessuten + 50% rabatt på grunnprisen.

SKRIV EFTER RINGMAL! Ringene blir sendt straks jeg får bestillingen.

Gullsmedmester

Thorvald A. Olsen

Skottegaten 20 v/ Metodistkirken.

Bergen

DET GÅR NEDOVER

I en gammel norsk slager het det engang: Å nei, å nei, å nei, hvor det er gått tilbake med folk av fin familie. Spesielt ser det ut til at det er de forhistoriske monarkilevninger som er utsatt for slik verdiforringelse og dermed rykker undergangen stadig nærmere. Siste nytt på det kongelige mesalliansemarked er den svenske prinsesse Margarethas forlovelse med Churchills tidligere livvakt John Ambler, som forøvrig nå er avansert til forretningsmann. Det er pussig at de som står i spissen for de gjenværende kongehus ikke forstår at når de ikke selv engang vil følge monarkiets spilleregler, så er det naturlig at ikke andre heller vil det. Vi nevner dette i forbindelse med den pressediskusjon som en venstreavis satte igang om kronprins Harald, som bladet hevder burde «få følge sitt hjerte» og ikke de monarkiske regler. Vi tviler meget sterkt på om slike synspunkter er lansert for å gavne monarkiet, for det eneste grunnlag for et monarki må være det at det holdes oppe av folk som er villige til å anbringe seg i en særstilling ved å ta monarkiets interesser gå foran hjertets. I et land som for lengst har avskaffet adelen er forøvrig hele monarkiet noe godt tøv, så vi har i og for seg intet imot at alle dets representanter følger sine hjerter.

Forbundets kontor

holdes stengt mandage og lørdage. Ekspedisjonstid tirsdag — onsdag — torsdag og fredag fra kl. 10 til 15

Sekretæren kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale. Telefon: 377696. Postadresse: Postboks 3214 - Postgiro 150 28.

FOLK OG LAND

Kjerschowsgt. 5, Oslo

Telefon 37 76 96

Boks 32 14

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontorene stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementspriser:

Kr. 36,— pr. år, kr. 18,— pr. halvår i Skandinavia. Ut-20,— pr. halvår. — I nøytralt omslag innenlands: Kr. 46,— pr. år, kr. 23,— pr. halvår.

Løssalg kr. 1,00.

Bruk postgironr. 16 450.

Utgiver A/L Folk og Land